

danne sager, og det sker også i virkelighedens verden. I 2004 skete det i 31 tilfælde.

Kl. 14.15

Forslagets konsekvens for arbejdsmiljøindsatsen vil være, at der egentlig ikke er nogen grund til, at arbejdsgiveren skal føre tilsyn med, om reglerne faktisk bliver overholdt. Arbejdsgiveren kan roligt sige, at når de rigtige arbejdsredskaber og sikkerhedsredskaber er udleveret, og når folk har fået at vide, at de skal bruge dem, har han gjort alt, hvad han skal, og resten er på de ansattes eget ansvar. Det hænger sammen med forslagets fejlslutning, som er udtrykt i det begreb, at en arbejdsgiver har gjort alt for at sikre arbejdsmiljøet. En arbejdsgiver har aldrig gjort alt. En arbejdsplads udvikler sig, som ansat kommer man konstant ud for nye arbejdsforhold, og derfor er tilsyn, forebyggelse, dialog i sikkerhedsorganisationen, samarbejde med sikkerhedsrepræsentanten og det at tage ved lære af erfaringerne fra arbejdspladsen så vigtigt.

Forslaget her kan få katastrofale følger. Det kan få følger for sammenholdet og for arbejdet for et bedre arbejdsmiljø på arbejdspladserne; det vil skabe modsætninger mellem de ansatte, og det kan skabe en situation, hvor arbejdsgiveren siger, at han har gjort alt, mens den ansatte siger: Nej, der er ikke gjort alt, og jeg har ikke fået alt at vide. Men så kan arbejdsgiveren føre vidner, og det kan jo godt være den ansattes kolleger. Så afhænger det af, hvem der kan lide hvem, og først og fremmest af, hvem der betaler lønnen. I sådanne situationer kan det selvfølgelig godt blive tilfældet, at vidnerne vil være påvirket af, om de har et arbejde, efter at retssagen er afsluttet, og derfor vil vidne til fordel for arbejdsgiveren, uanset hvad der er rigtigt og hvad der er forkert.

Den slags situationer vil opstå i stribevis. Vi vil få stribevis af retssager, hvor det kan være meget svært at finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt, og om arbejdsgiverne har gjort alt.

Min konklusion er, at dette forslag med alle de problemer, det vil medføre, og alle de tvivls-tilfælde, vi vil se, er grebet ud af luften. Det forholder sig ikke til den virkelighed, der er på arbejdspladser under konstant udvikling, det er ren ideologi, og det vil i øvrigt også forringe arbejdsgivernes indsats for hver dag at sørge for forbedringer af det arbejdsmiljø, som hele tiden er under pres på en arbejdsplads i dagens Danmark. Forslaget vil føre til et uoverskueligt retsforhold for de ansatte, og i mange tilfælde vil

det være en pest for det sammenhold på den enkelte arbejdsplads, som vi alle sammen ved er forudsætningen for et ordentligt arbejdsmiljø.

Hvis forslaget skulle blive vedtaget, vil jeg opfordre de ansatte på alle landets arbejdspladser til at nægte at tage så meget som ét stykke værktøj i hånden, før de har gennemgået hele arbejdspladsen for ethvert tænkeligt arbejdsmiljøproblem. Ellers risikerer de jo i sidste ende at blive pålagt ansvaret for ulovligheder og for, at de selv risikerer at komme til skade.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Jeg skal ikke trætte Folketinget med en masse spørgsmål. Jeg vil bare spørge hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hvordan den myte, at lovforslaget er ud-sprunget af to konkrete sager, er opstået.

For alle arbejdsgivere, som overholder loven og altid har gjort det, har det altid været en torn i øjet, at de alligevel kunne blive straffet, og de har altid presset på over for borgerlige partier for at få lavet reglerne om. Så hvor kommer den myte fra, bortset fra at hr. Jørgen Arbo-Bæhr og resten af oppositionen bliver ved med at fremføre den?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da forslaget blev fremsat, var det jo i umiddelbar forlængelse af ikke mindst sagen i Esbjerg, hvor en Merete Jensen, som i øvrigt er medlem af Venstre, klagede sin nød direkte til beskæftigelsesministeren. Så gik der ikke lang tid, før meldingerne fra både Venstre og beskæftigelsesministeren var, at nu måtte man se at få fremsat et forslag, så der kunne blive gjort op med de uretfærdigheder.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Jeg vil fortælle hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at jeg har en fortid som formand for noget, der hedder Dansk Håndværks Kvinder, nemlig selvstændige og medarbejdende kvinder. Det er efterhånden 8 år siden, jeg har været formand, og jeg var formand i 8 år.

Kl. 14.20

Allerede i de 8 år, jeg var formand, pressede jeg på for at få det her igennem, og den formand, der var før mig, gjorde det også, så det er ikke noget nyt, som alene er affødt af de to sager, der har været, eller af, at Merete Jensen tilfældigvis er medlem af Venstre. Hun er i øvrigt